

indkalder til en international konference til markering af 5-årsdagen for vedtagelsen af UNESCOs Massemediedeklaration«.

Krogh søger at gøre det til det væsentlige i sagen, at det sovjetiske forslag herom blev vedtaget i svækket form.

Jeg fastholder, at det væsentlige er, at det blev vedtaget.

Krogh mener ikke, UNESCOs medlemslande i 1983 kommer til at stå til regnskab for deres opfyldelse eller ikke-opfyldelse af de politiske målsætninger i deklARATIONEN.

Men det bliver ikke afgørende, om konferencen blot er en UNESCO-indkaldt konference eller en rigtig regeringskonference.

Sovjetunionen får sit propagandaforum, og det var præcis det, massemediedeklarationen skulle bruges til.

Vilbys opfattelse ligger tilsyneladende også på dette punkt min nærmere end Kroghs. Vilby skriver: »Vi synes ikke, der er noget at fejre. Forslaget var stillet af Sovjetunionen med en række andre østlige lande, og formålet var at give pressen karakterer ud fra østlige principper i 1983.«

Vilby skriver videre: »Enkelte afrikanske lande støttede os, men de mere politisk radikale u-lande (som f. eks. Cuba) gik voldsomt imod, og privat gav bl. a. cubanske repræsentanter over for os udtryk for, at det de næste år er vigtigere med forskningsmæssig ideologisk oprustning på dette område end med bistand.«

»Blandt andet cubanske repræsentanter« udtrykte sig sådan »over for os«, hvilket vel må være den danske delegation inklusive Torben Krogh. Hvorfor er Kroghs hukommelse på dette punkt så meget mere selektiv

end Vilbys?

Vilby har en yderligere oplysning af betydning: »Forslaget (det dansk-svenske) gav også anledning til lange negative kommentarer fra (UNESCO-)sekretariatet, der givetvis følte sig trådt for nær.«

Torben Krogh synes, det er forkert af mig at antyde, at det forhold, at man nu lægger kommunikationsudviklingen på regeringssiden i u-landene, vil blive ensbetydende med censur og politisk kontrol.

Hans argument er, at kommunikationsudvikling for en dels vedkommende også ansvaremæssigt er placeret hos det offentlige hos os.

Og betænkeligheden ved forslaget deler jeg med Vilby, som herom skriver: »Danmark stemte sammen med Italien og Irland for som de eneste vestlige lande,« og han tilføjer: »Det er formentlig en stemme, som Danmark set med vestlige presseøjne kan kritiseres for.«

Endelig er Torben Krogh nødt til at give mig medhold i, at Beogradkonferencens vedtagelse af generaldirektørens version af MacBride-rapportens anbefalinger har betænkelige sider.

»Hvis den danske delegation på noget punkt blev trukket til truget, var det da også i denne sag,« skriver Krogh og tilføjer: »Men pointen her er, at det var de store, vestlige lande, der trak.«

Mit synspunkt er, at man ikke skal lade sig trække til truget af nogen som helst, når fodringen indebærer, at man skal sluge MacBride-rapportens hovedprincip om accept af regeringspolitikken overhøjhed over massemedierne.